Najvyšší súd
Slovenskej republiky 3 Sžf/42/2011

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: **JUDr. D. K.**, Č., B., *právne zastúpený: JUDr. R. O., advokátom, G., B.*, proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Vazovova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/7486-44759/2010/992139-r zo dňa 14. apríla 2010, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/120/2010-139 zo dňa 02. júna 2011, jednomyseľne

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/120/2010-139 zo dňa 02. júna 2011 **p o t v r d z u j e.**

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 157,09 € na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. R. O., B., do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

I.

Napadnutým rozsudkom č. k. 1S/120/2010-139 zo dňa 02.06.2011 Krajský súd v Bratislave zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/222/7486-44759/2010/992139-r zo dňa 14.04.2010 v spojení s platobným výmerom Mestskej časti Bratislava – Staré mesto č. 1250002530 zo dňa 01.02.2010 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal

žalobcovi nahradiť trovy konania v sume 528,95 € do 30 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávnej právnej aplikácie zo strany žalovaného správneho orgánu, ktorý rovnako ako prvostupňový správny orgán na vec aplikoval právny predpis (v tomto prípade všeobecne záväzné nariadenie č. 8/2004), ktorý nebol prijatý v súlade so zákonom č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 582/2004 Z.z."). Dňa 14.09.2010 sa konalo zasadnutie zastupiteľstva Mestskej časti Bratislava – Staré mesto, ktoré vyhovelo protestu prokurátora zo dňa 07.05.2010 proti niektorým ustanoveniam všeobecne záväzného nariadenia Mestskej časti Bratislava – Staré mesto č. 8/2004 zo dňa 14.12.2004 a súčasne schválilo Všeobecne záväzné nariadenie Mestskej časti Bratislava – Staré Mesto č. 7/2010 o miestnej dani za užívanie verejného priestranstva na území Mestskej časti Bratislava – Staré mesto s účinnosťou od 01.11.2010.

Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p."), zásadou úspechu v konaní.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/120/2010-139 zo dňa 02.06.2011 zrušil, alebo aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch uviedol, že zákon č. 582/2004 Z.z. len exemplifikatívne určuje, čo rozumie pod pojmom osobitné užívanie verejného priestranstva (napr. umiestnenie stavebného zariadenia, predajného zariadenia a pod.). Zákon teda nevymedzuje taxatívnym výpočtom, čo rozumie pod osobitným užívaním verejného priestranstva. Osobitným užívaním verejného priestranstva nie je jeho zvláštne užívanie, ale ide o užívanie verejného priestranstva iným, než obvyklým spôsobom, na ktorý je verejné priestranstvo určené. A preto vzhľadom na zákonné vymedzenie osobitného užívania verejného priestranstva má obec (resp. mestská časť) možnosť tento výpočet aj ďalej rozšíriť (a to rozšíreným výpočtom uvedenom vo všeobecne záväznom nariadení obce). Obec, resp. mestská časť ako správca dane, má vo svojej kompetencii upraviť v prijatom všeobecne záväznom nariadení aj iné formy užívania verejného priestranstva ako sú uvedené v § 30 ods. 3 zákona č. 582/2004 Z.z., ktoré podliehajú zdaneniu. Na základe všeobecne záväzného nariadenia mestskej časti (pôvodne č. 8/2004, teraz č. 7/2010) je príjmom mestskej časti aj sadzba dane za užívanie verejného priestranstva za umiestnenie stavebného zariadenia, ako aj stavebné a rekonštrukčné práce stavieb. Z uvedeného vyplýva, že mestská časť je oprávnená svojím predpisom, ktorý je všeobecne záväzné nariadenie určiť, čo je osobitným užívaním verejného priestranstva, nad rámec príkladmého vymenovania v zákone a určiť tak sadzu dane za takého užívanie verejného priestranstva.

Protest prokurátora bol podaný proti všeobecne záväznému nariadeniu č. 8/2004, konkrétne proti jeho niektorým ustanoveniam. V ustanovení § 3 ods. 3 uvedeného všeobecne záväzného nariadenia bol výpočet spôsobov osobitného užívania verejného priestranstva rovnako ako v zákone len demonštratívny, a preto bol navrhnutý novokoncipovaný taxatívny

výpočet v § 3 ods. 3. Predmetom tejto dane by tiež nemalo byť vykonávanie činností. Miestne zastupiteľstvo mestskej časti vyhovelo protestu prokurátora proti niektorým ustanoveniam všeobecne záväzného nariadenia č. 8/2004 a mestská časť prijala nové všeobecne záväzné nariadenie č. 7/2010, kde v článku II je uvedený taxatívny výpočet prípadov, ktorými sa rozumie osobitné užívanie vereného priestranstva. Odhliadnuc od konštrukcie tohto ustanovenia vo všeobecne záväznom nariadení č. 8/2004 je jednoznačne uvedené, že osobitným užívaním verejného priestranstva sa rozumie umiestnenie zariadenia slúžiaceho na poskytovanie služieb, umiestnenie stavebného zariadenia, atď., taktiež stavebné a rekonštrukčné práce stavieb a inžinierskych sietí, prevádzkové výkopy, umiestnenie kontajnera na stavebný odpad a lešenia mimo zariadenia staveniska.

Na záver žalovaný poukázal na to, že v čase, keď bola daň vyrubená, všeobecné záväzné nariadenia č. 8/2004 o miestnych daniach na území Mestskej časti Bratislava – Staré mesto v znení neskorších zmien a doplnkov nebolo ešte napadnuté protestom prokurátora, bolo platné a účinné a bol v ňom upravený ten spôsob užívania verejného priestranstva, za ktorý bola daň vyrubená. Na toto užívanie verejného priestranstva bolo cestným správnym orgánom vydané aj povolenie, čo svedčí o tom, že išlo o osobitné užívanie, čo podlieha zdaneniu miestnou daňou. Teda daň nebola vyrubená za umiestnenie „niečoho“, ktoré by bolo subsumované pod slovo „a podobne“.

III.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/120/2010-129 zo dňa 02.06.2011 potvrdiť a zároveň zaviazať žalovaného na náhradu trov právneho zastúpenia žalobcu v odvolacom konaní vo výške 157,09 €.

V dôvodoch uviedol, že Ústava Slovenskej republiky a zákon dovoľujú uložiť povinnosti aj v podzákonnom právnom predpise s tým, že predpokladom je splnomocnenie uvedené v zákone spolu so splnením podmienky náležitej kvality uvedeného splnomocnenia, ktorá sa dosiahne vtedy, ak splnomocnenie jednoznačne určí hranice, v ktorých je podzákonná úprava prípustná. Zákon č. 582/2004 Z.z. dáva rámec, že daň možno uložiť za užívanie verejného priestranstva pri osobitnom užívaní verejného priestranstva. Ustanovenie § 30 ods. 3 zákona č. 582/2004 Z.z. upravuje hranice pojmu „osobitné užívanie verejného priestranstva“. Pokiaľ aj uvedené ustanovenie len demonštratívne vypočítava, čo sa rozumie pod osobitným užívaním verejného priestranstva, neznamená to, že obec si môže všeobecne záväzným nariadením rozšíriť rámec osobitného užívania verejného priestranstva na čokoľvek, v opačnom prípade by išlo o svojvôľu. Zákon č. 582/2004 Z.z. zdaňuje užívanie verejného priestranstva umiestnením hnuteľných vecí v súvislosti s podnikateľskými a zárobkovými aktivitami (umiestnenie lunaparku, cirkusu) alebo aktivitami, ktoré znepríjemňujú/obmedzujú život (odparkovanie auta mimo vyhradenej plochy, umiestnenie stavebného zariadenia – čím sa rozumejú stavebné mechanizmy, ktoré by v mestskej časti nemali čo robiť za iných okolností), ale zákon neumožňuje zdaniť na podklade všeobecne záväzného nariadenia rekonštrukčné práce na inžinierskych sieťach a prevádzkové výkopy, pretože tie sa nedajú podradiť pod zákonný pojem „stavebného zariadenia“. Zákon nedovoľuje obci cez všeobecne záväzné neriadenia zdaniť aj výkopové práce, opravy inžinierskych sietí, opravy havarijného stavu kanalizácie a pod., pretože to v zákone č. 582/2004 Z.z. (§ 30 ods. 3) nie je uvedené a nedá sa to podradiť pod pojem „umiestnenie stavebného zariadenia“, a teda ani pod pojem „a podobne“. Napriek tomu, všeobecne záväzné nariadenie č. 8/2004 v § 3 ods. 7 písm. k/ spoplatňovalo daňou za užívanie verejného priestranstva nielen „umiestnenie stavebného zariadenia“, ale aj stavebné a rekonštrukčné

práce stavieb a inžinierskych sietí, či prevádzkové výkopy, ktoré zákon č. 582/2004 Z.z. neuvádza ako predmet dane.

Keďže všeobecne záväzné nariadenie č. 8/2004 odporovalo zákonu. č. 582/2004 Z.z., ako aj zákonu č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“) prokurátor podal protest aj proti dotknutému ustanoveniu v časti „stavebné a rekonštrukčné práce stavieb a inžinierskych sietí, prevádzkové výkopy...“ pre porušenie § 30 ods. 3, § 36 zákona č. 582/2004 Z.z. a § 6 zákona č. 369/1990 Zb. V proteste bolo uvedené, že v tomto prípade ide o zdaňovanie umiestňovania určitých hnuteľných vecí na verejné priestranstvá, či už zariadení, skládok alebo vozidiel. Predmetom tejto dane nemá byť vykonávanie činností. Dňa 14.09.2010 miestne zastupiteľstvo Mestskej časti Bratislava – Staré mesto uznesením č. 124/2001 vyhovelo v plnom rozsahu protestu prokurátora sp. zn. Pd 25/10-9 zo dňa 07.05.2010 podanému proti niektorým ustanoveniam všeobecne záväzného nariadenia č. 8/2004 a schválilo nové všeobecne záväzné nariadenie č. 7/2010 o miestnej dani za užívanie verejného priestranstva, ktorej predmetom sú len aktivity, ktorými sa umiestňujú hnuteľné veci do verejného priestranstva. Tiež poukázal na to, že ani žalobca a ani spoločnosť M. s.r.o., ktorá opravu kanalizácie vykonávala, žiadne hnuteľné veci na ulici Grösslingová 58, Bratislava neumiestňovali, rovnako z dôvodu opravy kanalizácie nebola ani obmedzená premávka po ceste a ani po chodníku.

Predmetom dane za užívanie verejného priestranstva teda nemôžu byť stavebné a rekonštrukčné práce stavieb a inžinierskych sietí, prevádzkované výkopy, tak ako bolo uvedené vo vtedy účinnom § 3 ods. 7 písm. k/ všeobecne záväzného nariadenia č. 8/2004 (ktorý bol zrušený z dôvodu nezákonnosti), pretože ide o zdaňovanie takých aktivít vo verejnom priestranstve, ktoré zákon č. 582/2004 Z.z. neukladá a ani z logického výkladu celého ustanovenia § 30 zákona č. 582/2004 Z.z. (predmet dane) nie je možné dospieť k záveru, že účelom zákona č. 582/2004 Z.z. je zdaňovať prostredníctvom všeobecne záväzného nariadenia opravu havarijného stavu kanalizácie, tak ako to urobil žalovaný. Preto uvedené všeobecne záväzné nariadenie odporuje zákonu č. 582/2004 Z.z. a zákonu č. 369/1990 Zb.

Na záver žalobca poukázal na to, že predmetom tohto súdneho konania je práve nesúlad napadnutých ustanovení všeobecne záväzného nariadenia č. 8/2004 ako podzákonného právneho predpisu so zákonom č. 582/2004 Z.z. Ustanovenie § 3 ods. 7 písm. k/ všeobecne záväzného nariadenia č. 8/2004 je v rozpore s ustanovením § 30 ods. 3 zákona č. 582/2004 Z.z., žalovaný teda vydal rozhodnutie, ktoré je ústavne a zákonne neakceptovateľné, keďže nesprávne interpretoval a aplikoval § 30 ods. 3 zákona č. 582/2004 Z.z., teda ak je podzákonná právna norma (v tomto prípade všeobecne záväzné nariadenie č. 8/2004) v rozpore so zákonom, tak takáto podzákonná právna norma nemôže byť aplikovaná vôbec.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk najmenej päť dní vopred v senáte rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák.

č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011) a rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po tom, ako sa oboznámil s obsahom spisov a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

Senát najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z obsahu administratívneho spisu zistil, že rozhodnutím č. 10444/46347/2009/SPC/UJV zo dňa 24.11.2009 starosta Mestskej časti Bratislava – Staré mesto v zmysle ustanovení zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov v spojení s vyhláškou č. FMT č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách (cestný zákon) a v spojení so štatútom hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy v zmysle všeobecne záväzného nariadenia mesta Bratislava č. 12/1996 Z.z. určil žiadateľovi (žalobcovi) podmienky uvedenia miestnej komunikácie tretej triedy v Bratislave do pôvodného stavu na ulici Grösslingova v termíne od 11.11.2009 do 11.12.2009 z dôvodu odstránenia poruchy na kanalizácii v rozsahu rozkopávky – vozovka 11 m^2 a chodník 12 m^2, za splnenia podmienok uvedených v tomto rozhodnutí. Rozhodnutie bolo odôvodnené, že cestný orgán posúdil vec a zisťoval odôvodnenosť potreby vykonania uvedených prác v telese miestnej komunikácie a súčasne zohľadnil požiadavky plynulosti premávky bezpečnosti užívateľov komunikácie a ochrany životného prostredia. Následne na základe tejto skutočnosti Mestská časť Bratislava – Staré mesto podľa § 34a ods. 2 zákona č. 582/2004 Z.z. vydala platobný výmer č. 1250002530 dňa 01.02.2010, ktorým žalobcovi vyrubila daň za užívanie verejného priestranstva vo výške 690 €. Žalovaný rozhodnutím č. I/222/7486-44759/2010/992139-r zo dňa 14.04.2010 napadnutý platobný výmer potvrdil. V odôvodnení uviedol, že v nájomnej zmluve, ktorou boli prenajaté parkovacie boxy na Grösslingovej ulici spoločnosti B. P., a.s., bolo dohodnuté, že v prípade zvláštneho užívania komunikácie (čo je aj prípad rekonštrukčných prác na inžinierskych sieťach) sa na tieto parkovacie miesta ustanovenia zmluvy nevzťahujú, teda nájomný vzťah sa na toto obdobie prerušuje a komunikáciu je možné využívať aj na iný účel ako na parkovanie, za čo potom správca dane vyrubuje miestnu daň. Podľa oznámenia vzniku daňovej povinnosti sa v danom prípade užívanie verejného priestranstva týkalo 11 m^2 vozovky a 12 m^2 chodníka, ktorý nebol predmetom nájomnej zmluvy. Daň za užívanie verejného priestranstva sa vyrubuje v zmysle ustanovenia § 36 zákona č. 582/2004 Z.z. a v zmysle § 3 všeobecne záväzného nariadenia Mestskej časti Bratislava – Staré mesto č. 8/2004 o miestnych daniach na území mestskej časti Bratislava – Staré mesto v znení neskorších zmien a doplnkov. Uvedené všeobecne záväzné nariadenie bolo schválené miestnym zastupiteľstvom v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a v súlade so zákonom č. 582/2004 Z.z., ako aj štatútu

hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy. V ustanovení § 30 ods. 3 zákona č. 582/2004 Z.z. nie sú vymenované formy osobitného užívania verejného priestranstva taxatívne, ale len príkladmo, čo podľa žalovaného dokazuje slovné spojenie „a podobne“ uvedené na konci odseku. Z toho vyplýva, že správca dane môže vo všeobecne záväznom nariadení upraviť aj iné formy užívania verejného priestranstva, ako sú uvedené v danom zákone a ktoré majú podliehať zdaňovaniu.

Podľa § 30 ods. 1 zákona č. 582/2004 Z.z. predmetom dane za užívanie verejného priestranstva je osobitné užívanie verejného priestranstva.

Podľa § 30 ods. 3 zákona č. 582/2004 Z.z. osobitným užívaním verejného priestranstva sa rozumie umiestnenie zariadenia slúžiaceho na poskytovanie služieb, umiestnenie stavebného zariadenia, predajného zariadenia, zariadenia cirkusu, zariadenia lunaparku a iných atrakcií, umiestnenie skládky, trvalé parkovanie vozidla mimo stráženého parkoviska a podobne.

Podľa § 36 zákona č. 582/2004 Z.z. obec ustanoví všeobecne záväzným nariadením podrobnosti k § 30 až 34a, najmä sadzbu dane, prípadne rôzne sadzby dane podľa určených kritérií, miesta, ktoré sú verejnými priestranstvami, osobitné spôsoby ich užívania, podrobnosti, náležitosti a lehotu oznamovacej povinnosti, spôsoby vyberania dane, prípadné oslobodenia od tejto dane alebo zníženia dane, splátky dane a lehotu splatnosti splátok dane.

Podľa § 3 ods. 3 všeobecne záväzného nariadenia č. 8/2004 osobitným užívaním verejného priestranstva sa rozumie umiestnenie zariadenia slúžiaceho na poskytovanie služieb, umiestnenie stavebného zariadenia, prenosovej techniky, predajného, reklamného a propagačného zariadenia, zariadenia cirkusu, lunaparku a iných atrakcií, umiestnenie zariadenia a vyhradenie verejného priestranstva na nakrúcanie filmových a televíznych programov, spotov, klipov a na fotografovanie, umiestnenie skládky, usporiadanie kultúrnych, športových, kultúrno-propagačných a prezentačných podujatí, usporiadanie pouličných aktivít, trvalé parkovanie vozidla mimo stráženého parkoviska **„a podobne“.**

Podľa § 2 ods. 3 všeobecne záväzného nariadenia mestskej časti Bratislava – Staré Mesto č. 7/2010 zo 14. septembra 2010 o miestnej dani za užívanie verejného priestranstva na území mestskej časti Bratislava – Staré Mesto osobitným užívaním verejného priestranstva sa na účely tohto všeobecne záväzného nariadenia rozumie:

a) umiestnenie predajného zariadenia,
b) umiestnenie zariadenia slúžiaceho na poskytovanie služieb vrátane exteriérového sedenia,
c) umiestnenie reklamného a propagačného zariadenia,
d) umiestnenie zariadenia slúžiaceho na usporiadanie kultúrnych a športových podujatí,
e) umiestnenie zariadenia slúžiaceho na usporiadanie kultúrno-propagačných a prezentačných podujatí,
f) umiestnenie zariadenia cirkusu, lunaparku a iných atrakcií,
g) umiestnenie stavebného zariadenia a stavebného materiálu pri stavebných a rekonštrukčných prácach stavieb, umiestnenie oplotenia alebo iného zariadenia a vyhradenia verejného priestranstva za účelom zriadenia staveniska, umiestnenie kontajnera na stavebný odpad, umiestnenie lešenia mimo zariadenia staveniska,
h) umiestnenie telefónnej búdky,

i) umiestnenie zariadenia a vyhradenie verejného priestranstva na nakrúcanie filmových a televíznych programov, spotov, klipov, na fotografovanie, umiestnenie prenosovej techniky, umiestnenie iného technického zariadenia, tribúny, dekorácie a rekvizity,
j) umiestnenie zariadenia poskytujúceho informácie o kultúrnych, spoločenských a športových podujatiach,
k) umiestnenie zariadenia za účelom uskutočnenia registrovanej voľnej pouličnej aktivity,
l) umiestnenie skládky,
m) trvalé parkovanie vozidla alebo prívesu,
n) umiestnenie mobilnej zelene,
o) umiestnenie prenosného popolníka.

V odvolacom konaní, vzhľadom na vymedzenie odvolacích dôvodov, zostalo sporné, čo sa v prejednávanej veci rozumie pod pojmom osobitné užívanie verejného priestranstva a to, že v čase, keď bola daň vyrubená, ešte všeobecne záväzné nariadenie č. 8/2004 nebolo napadnuté protestom prokurátora a bol v ňom upravený ten spôsob užívania verejného priestranstva, za ktorý bol daň vyrubená.

Najvyšší súd sa stotožnil s právnym názorom Okresnej prokuratúry Bratislava I v odôvodnení protestu prokurátorky č. Pd 25/10-9 zo dňa 07.05.2010, že obec nemôže vo všeobecne záväznom nariadení zákonný demonštratívny výpočet iba rozšíriť a zároveň ho ponechať otvorený, ako tomu došlo úpravou obsiahnutou v § 3 ods. 3 VZN vyjadrením v závere slovným spojením „a podobne“. **Obec musí s konečnou platnosťou vytvoriť taxatívny výpočet prípadov, na ktoré sa ustanovenie bude vzťahovať, tak ako to stanovuje zákon o miestnych daniach v § 36, kde sa uvádza, že „obec ustanoví všeobecne záväzným nariadením podrobnosti...“.**

Z princípu taxatívneho výpočtu predmetu dane vychádza i splnomocňovacie ustanovenie § 36 zákona č. 582/2004 Z.z., a to v časti pojmu osobitného užívania verejného priestranstva. Z hľadiska zákonnosti vyrubenú daň v platobnom výmere je potrebné subsumovať pod explicitne uvedené ustanovenie zákona o miestnych daniach alebo všeobecne záväzného nariadenia obce. V danom prípade však predmet *dane „ ... za rekonštrukčné práce inžinierskych sietí - prevádzkové výkopy – odstránenie poruchy na kanalizácii“* nemožno subsumovať pod niektorý z explicitne uvedených dôvodov osobitného užívania verejného priestranstva podľa § 3 ods. 3 VZN č. 8/2004 Z.z. Subsumpcia pod demoštratívne vymedzený pojem *„a podobne*“ je v rozpore s § 36 zákona č. 582/2004 Z.z., a súčasne je ústavne nekonformná pre rozpor s čl. 59 ods. 2 Ústavy SR, na aplikáciu ktorého je nutné v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR prihliadať.

Pri vydávaní preskúmavaného rozhodnutia, druhostupňový, ako aj prvostupňový správny orgán aplikoval na vec podzákonný právny predpis (VZN č. 8/2004 Z.z.), ktorý nebol prijatý v súlade so zákonom č. 582/2004 Z.z. Táto skutočnosť nebola sporná. Dňa 14.09.2010 sa konalo zasadnutie zastupiteľstva Mestskej časti Bratislava – Staré mesto, kde bolo vyhovené protestu prokurátora proti niektorým ustanoveniam všeobecne záväzného nariadenia Mestskej časti Bratislava – Staré mesto č. 8/2044 zo dňa 14.12.2004 a bolo schválené nové všeobecne záväzné nariadenie Mestskej časti Bratislava – Staré mesto č. 7/2010 o miestnej dani za užívanie verejného priestranstva na území Mestskej časti Bratislava – Staré mesto, v ktorom už ustanovenie § 2 ods. 3 obsahovalo taxatívny výpočet všetkých prípadov, v ktorých je mestská časť oprávnená vyberať miestne dane. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na čl. 144 ods. 1 Ústavy SR podľa ktorého „sudcovia sú pri

výkone svojej funkcie nezávislí a *pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom“*. Rovnako podľa § 2 ods. 3 prvá veta zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov *„sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a pri rozhodovaní viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a zákonom“.*

Z uvedených dôvodov dospel senát odvolacieho súdu k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech v odvolacom konaní priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v uplatnenej výške.

Trovy odvolacieho konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 12.08.2011 vo výške **123,50 €** podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z.z.“) a režijný paušál vo výške **7,41 €** podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., celkom 130,91 € + 20% DPH = **157,09 €.**

Celkom boli priznané žalobcovi na náhradu *trovy odvolacieho konania vo výške 157,09 €,* ktoré je žalovaný povinný zaplatiť do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 06. marca 2012

JUDr. Ivan R U M A N A, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková